

— selv om jeg ikke vil paastaa, at den er saa stærk, at den er afgørende, heller ikke afgørende for min Stilling til disse Sager — i Retning af saa vidt muligt at spare Landbruget og dem, der leve af Landbruget, og skubbe saa meget som muligt over paa Byerhvervene. Denne Tendens er kommen frem adskillige Gange i dette Ting, særlig i Regeringspartiet. Den kommer f. Eks. i Spørgsmaalet om Lokomotivbygning, og den kommer frem ved saa godt som enhver Lejlighed, hvor der er Tale om lempelig Toldbeskyttelse for at bringe Industrien i Gang eller holde Hjemmemarkedet oppe for den. Jeg er sikker paa, at der er Medlemmer, der f. Eks. med Fornøjelse vilde have hele Sukkerindustriens Beskyttelse bort, saaledes at vort Hjemmemarked for Sukkerindustrien, som er saa uhyre nødvendigt for os, blev lagt blot for Udlandets Overproduktion. Men der er i denne Tendens noget, man maa passe paa, nemlig at vi ikke der skade det, der er Udvikling i. Jeg vil gaa ud fra et Par Ord, som den sidste ærede Taler sagde, da han talte om Jordbeskatningen, at det vigtigste med Hensyn til Jordens Værdi, det, der frembragte Jordens forøgede Værdi, var den forøgede Folkemængde. Det er ogsaa Tilfældet, at her vil Jorden selvfølgelig blive mere og mere intensivt dyrket, naar Folkemængden forøges. Men lige saa sandt er det, at den Tilvækst, vi have i Befolkningen her i Landet, ikke kan leve alene af Agerbrug. Det er nødvendigt, at vi maa se os om efter anden Virksomhed, efter Industri og Handel udenfor Landet. Der er stærke Kræfter, der arbejde i den Retning. Vi have nylig set i det vestindiske Spørgsmaal, hvorledes der er Mennesker og Kræfter i Bevægelse for at trække ny Virksomhed til Landet. Men ogsaa paa Industriens Omraade er der stærk Fremgang her i Landet, skønt vi paa mange af Industriens Omraader, hvor vi ikke have Raaprodukterne, ere vanskeligst stillede. Jeg nævner kun i Parentes „Selandia“, der i disse Dage gaar ud over Verdenshavet. Det viser, at der er en vis Kraft i den Industri, som dog netop ikke er naturlig for os. Den Industri, som er naturlig for os, er f. Eks. Sukkerindustrien og Margarineindustrien, hvor vi have Raaprodukterne i Agerbruget, og den vil kunne udvikles her paa en fuldstændig naturlig Basis, men ogsaa de andre ville med en vis Dygtighed kunne føres frem. Jeg siger dette til det ærede Regeringsparti, for at man maa føle, at vi staa overfor en Overgangsperiode, hvor Industrien maa tage fat paa

det, Agerbruget ikke kan magte. Jeg har saaledes set, at der i de sidste Aar i Tyskland er blevet uddannet ved de tekniske Højskoler 5 Ingeniører for hver Million Indbyggere mod i Danmark 19. Det betyder altsaa, at der er over 3 Gange saa mange her i Landet som i Tyskland, der faa den højeste tekniske Uddannelse. Som Medlem af Ledelsen af Dansk Ingeniørforening har jeg mange Gange virket for at faa Kolleger til at gaa ud og trænge sig ind i alle mulige Industrier, selv hvor de ikke have været hjemme før, for at deres Evner og den tekniske Uddannelse, de have erhvervet sig, kunne komme til at finde nye Virksomheder, og der er god Gang i den Virksomhed, som fra Dansk Ingeniørforenings Side har været udfoldet overfor den uddannede Ingeniørstand. Jeg er ganske sikker paa, at vi have Kræfterne til at udvikle vore Erhverv paa dette Omraade, og jeg vil slaa til Lyd for, at denne høje Forsamling maa faa Forstaaelsen af, at der finder og maa finde en Udvikling Sted her i Landet over til en vis Industrialisme. Derfor beklager jeg denne Tendens, egentlig ikke saa meget for det, den betyder i selve disse Skatteforhold, — for om nogle Byboere komme til at betale lidt mere og nogle Landboere lidt mindre, er ikke saa forfærdeligt afgørende, — men mere fordi den viser, at man ikke har faaet Forstaaelsen af den Udvikling, der er i vort Land for Tiden.

Naar jeg stemmer for disse Skatte-lovforslag, er det ikke, fordi jeg finder dem helt igennem fortrinlige, men det er i Forstaaelsen af, at det er nødvendigt at gennemføre dem i deres Hovedtræk. Men der er flere Omraader, hvor de ere mangelfulde. Særlig vilde jeg sætte Pris paa, at man ved den videre Forhandling mellem de to Ting opnaaede i nogen Grad at komme bort fra denne Tendens, ikke alene af Hensyn til at faa en retfærdigere Fordeling af Skatten, men ogsaa fordi man efterhaanden bør blive klar over, at Landbruget ikke er det Erhverv, der alene skal bære Danmark, eller det, der alene skal møde Interesse fra dette Tings Side i den Grad, som det har været Tilfældet i mange Aar — jeg tror for Resten, det er ved at blive det i noget mindre Grad. Jeg ønsker stadig at understrege, at den Vej, vi skulle gaa, er mod en Forstaaelse af mere alsidig Natur, som jeg vilde sætte megen Pris paa at finde i det ærede Regeringsparti i højere Grad, end det viser sig igennem denne Fordeling af Skatterne.